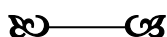

การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยบางประการกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาวิชาพลศึกษา คณะศึกษาศาสตร์
สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตอ่างทอง*

A STUDY OF THE RELATIONSHIP BETWEEN SOME FACTORS AND
LEARNING ACHIEVEMENT OF STUDENTS IN THE FACULTY OF EDUCATION,
INSTITUTE OF PHYSICAL EDUCATION, ANGTHONG CAMPUS

สาคร เพ็ชรสีม่วง

Sakorn Pethseemuang

มหาวิทยาลัยการกีฬาแห่งชาติ วิทยาเขตอ่างทอง

Thailand National Sports University, AngThong Campus

Corresponding Author E-mail: skpetch@hotmail.com

บทคัดย่อ

บทความวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยบางประการกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ กลุ่มตัวอย่าง คือ นักศึกษา 204 คน ที่ได้มาโดยวิธีการสุ่มแบบเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ คือ แบบสอบถาม จำนวน 85 ข้อ มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.82 0.79 0.87 0.79 0.82 และ 0.88 ตามลำดับ วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าสถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม ความคลาดเคลื่อนมาตรฐานการวัดของตัวแปร วิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์อย่างง่าย และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ

ผลการวิจัยพบว่า ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณของปัจจัยนิสัยในการเรียน เจตคติต่อการเรียน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน เชวณปัญญทางอารมณ์ สัมพันธภาพระหว่างนักศึกษากับเพื่อน การรับรู้พฤติกรรมการสอนของอาจารย์ กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน มีค่าเท่ากับ 0.22 ($R = 0.22$) แสดงให้เห็นว่าปัจจัยทั้ง 6 ด้าน สามารถอธิบายการส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาได้น้อย ($R^2 = 0.05$) และค่าน้ำหนักความสำคัญในรูปคะแนนดิบ (b) ของปัจจัยนิสัยในการเรียน เจตคติต่อการเรียน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน เชวณปัญญทางอารมณ์ สัมพันธภาพระหว่างนักศึกษากับเพื่อน การรับรู้พฤติกรรมการสอนของอาจารย์ ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

คำสำคัญ: ความสัมพันธ์; ปัจจัย; ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน; สถาบันการพลศึกษา

*Received July 8, 2021; Revised July 17, 2021; Accepted July 18, 2021

Abstract

The objectives of this research were to study the relationship between some factors and learning achievement using the quantitative research. The samples used in the study comprised 204 students through Purposive Sampling. The instrument used for collecting data were questionnaire with the reliabilities of 0.82, 0.79, 0.87, 0.79, 0.82 and 0.88 respectively. Data analysis were performed by basic statistical such as mean, standard deviation, reliability, Standard Error of measurement, simple correlation coefficient and multiple correlation coefficient.

The research results were found that the multiple correlation coefficient of factors in the areas of study habit, learning attitude, achievement motivation, emotional intelligence, relationship among students and friends, and teaching behavior with the learning achievements was 0.22 ($R = 0.22$) that were not statistically significant. This can be a little explained of the effect to learning achievement of the students at 0.05 % ($R^2 = 0.05$). The beta weight in raw Score (b) of factors in the areas of study habit, learning attitude, achievement motivation, emotional intelligence, relationship among students and friends, and teaching behavior that affected the learning achievements had no statistically significance.

Keywords: relationship; factors; learning achievement; Institute of Physical Education

บทนำ

สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตอ่างทอง เป็นสถาบันการศึกษาหนึ่งที่มีการศึกษาในระดับอุดมศึกษาที่ให้ความสำคัญกับการผลิตบัณฑิตที่มีความรู้ความสามารถตามศักยภาพของผู้เรียน ให้สามารถปฏิบัติหน้าที่ได้ตามความถนัดและความสนใจ การศึกษาในระดับอุดมศึกษาเป็นการจัดการศึกษาที่เปลี่ยนแปลงจากการเรียนรู้ที่มีครูเป็นผู้คอยดูแลเป็นการรับผิดชอบการเรียนรู้ด้วยตนเอง ซึ่งนักศึกษาต้องปรับพฤติกรรมการใช้ชีวิตในสถาบันด้วยตนเอง นักศึกษาจึงมักจะประสบปัญหาต่างๆ ในระหว่างการเรียนรู้ เช่น ปัญหาด้านการเรียน ความสัมพันธ์กับเพื่อน ระบบการจัดการเรียนการสอน ดังที่สุมาลี สุวรรณภักดี (2541) ได้ศึกษาปัญหาการปรับตัวในมหาวิทยาลัยของนักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยพยาบาลเขตภาคใต้ พบว่า นักศึกษามีปัญหาด้านการเรียนมากที่สุด เช่น ไม่ชอบ

ขณะที่เรียน ไม่รู้วิธีเรียน ไม่มีสมาธิในการเรียน กังวลเกี่ยวกับการสอบ ซึ่งอาจส่งผลต่อผล การเรียนทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาต่ำกว่าเกณฑ์ และไม่ผ่านเกณฑ์ ซึ่ง บลูม (1976) ได้กล่าวไว้ว่า คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นตัวแปรตัวหนึ่งที่บ่งชี้ คุณภาพของผู้เรียน นักจิตวิทยาและนักการศึกษาจึงได้ให้ความสนใจและพยายามศึกษา ปัจจัยต่างๆ ที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนเพื่อหาทางปรับปรุงและแก้ไข ให้เกิดสภาพที่เอื้ออำนวยต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างดีที่สุด

การศึกษาปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นวิธีหนึ่งที่จะทำให้ได้ คำตอบว่าปัจจัยใดที่ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาแตกต่างกัน จากการศึกษา ข้อมูลและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พบว่า สำรวัน ชินจันทิก (2547) ได้ศึกษาปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของ นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยขอนแก่น พบว่า ตัวแปรที่ มีอิทธิพลทางตรงต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ ได้แก่ ความรู้พื้นฐานเดิม มโน ภาพเกี่ยวกับตนเอง แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน และนิสัยในการเรียน และ บังอร มาก ดี (2548) ได้ศึกษาองค์ประกอบที่สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาระบบการจัดการ ฐานข้อมูลของนักศึกษาโปรแกรมวิชาวิทยาการคอมพิวเตอร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏ อุบลราชธานี พบว่า คุณภาพการสอนของครูและเจตคติของนักศึกษา มีความสัมพันธ์ ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาระบบการจัดการฐานข้อมูลของนักศึกษา ต่อมา สุ คนทา โหศิริ (2549) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความเครียด แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ พฤติกรรมการส่งเสริมสุขภาพกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาในระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ในพระบรมราชูปถัมภ์ พบว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และ พฤติกรรมการส่งเสริมสุขภาพ สามารถร่วมกันพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของ นักศึกษาในระดับปริญญาตรี ภาคพิเศษ (เสาร์-อาทิตย์) ได้ ในปีเดียวกัน ดวงกมล บุญธิมา (2549) ได้ศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักศึกษาปริญญาโท สถาบัน เทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ พบว่า ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ นักศึกษาปริญญาโท สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า พระนครเหนือ ได้แก่ เจตคติต่อ การศึกษาในระดับปริญญาโท บรรยายากศในชั้นเรียน มโนภาพเกี่ยวกับตนเอง พฤติกรรมใน การเรียน ความสนใจในการเรียน คุณภาพการสอน และความสัมพันธ์ในครอบครัว เช่นเดียวกับที่ ขนิษฐา บุญภักดี (2552) ได้ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษา ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรมและเทคโนโลยี มหาวิทยาลัย เทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี พบว่า ปัจจัยที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ได้แก่ เจตคติ ต่อการเรียน และพฤติกรรมการเรียน

จากข้อมูลดังกล่าวข้างต้น ประกอบกับผู้วิจัยเป็นผู้สอนนักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตอ่างทอง จึงสนใจที่จะศึกษาว่ามีปัจจัยใดบ้าง ที่จะทำให้นักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีขึ้น และยังไม่มียงานวิจัยที่ศึกษาค้นคว้าในเรื่องนี้กับ นักศึกษาสถาบันการพลศึกษามาก่อน ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยบาง ประการกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาวิชาพลศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตอ่างทอง ได้แก่ ปัจจัยด้านพฤติกรรมในการ เรียน เจตคติต่อการเรียน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เชวณปัญญาทางอารมณ์ สัมพันธภาพ ระหว่างนักศึกษา กับเพื่อน การรับรู้พฤติกรรมการสอนของอาจารย์ เพื่อลดปัญหาการสูญ เปล่าทางการศึกษาและเป็นแนวทางให้แก่พ่อแม่ ผู้ปกครอง ในการอบรมเลี้ยงดู และแนะ วิธีการเรียนแก่บุตรหลานของตน ตลอดจนเป็นแนวทางในการปรับปรุงกระบวนการเรียน การสอนของอาจารย์ รวมทั้งเป็นข้อมูลประกอบในการวางแผนพัฒนาคุณภาพการศึกษา ต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยบางประการกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาวิชาพลศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตอ่างทอง
2. เพื่อศึกษาน้ำหนักความสำคัญของปัจจัยบางประการที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียนของนักศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาวิชาพลศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ สถาบัน การพลศึกษา วิทยาเขตอ่างทอง

วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาวิชาพลศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตอ่างทอง ปีการศึกษา 2561 จำนวน 350 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ เป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาวิชาพล ศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตอ่างทอง ที่กำลังศึกษาอยู่ชั้นปีที่ 2 – 4 ปีการศึกษา 2561 จำนวน 204 คน ที่ได้มาโดยวิธีการสุ่มแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

1. ตัวแปรอิสระ ได้แก่ ปัจจัยบางประการดังนี้

- 1.1 นิัยในการเรียน
 - 1.2 เจตคติต่อการเรียน
 - 1.3 แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์
 - 1.4 เชวณปัญญทางอารมณ์
 - 1.5 ความสัมพันธ์ระหว่างนักศึกษากับเพื่อน
 - 1.6 การรับรู้พฤติกรรมการสอนของอาจารย์
2. ตัวแปรตาม ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

เครื่องมือการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นแบบสอบถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า 4 ระดับ (Rating Scales) ที่ปรับปรุงมาจากแบบสอบถามของ ปราณี เพ็ชรศิริ (2549) ในงานวิจัยเรื่องการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยบางประการกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง โรงเรียนกรุงเทพมหานครการบัญชีวิทยาลัย โดยผู้วิจัยนำมาตรวจสอบคุณภาพด้านความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาใหม่ด้วยการให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 3 ท่าน พิจารณาความสอดคล้องและความครอบคลุมด้านเนื้อหาของแบบสอบถามกับนิยามปฏิบัติการ จากนั้นนำไปทดลองใช้ (Try Out) กับนักศึกษาสถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตสุพรรณบุรี ซึ่งมีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 100 คน หาค่าอำนาจจำแนก (r) คำนวณโดยใช้สถิติทดสอบ t – test ทดสอบความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ จำนวนร้อยละ 25 ของแต่ละกลุ่ม และคัดเลือกไว้เฉพาะข้อความที่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ได้ข้อความที่มีคุณภาพอยู่ในเกณฑ์ จำนวน 85 ข้อ (เดิมมี 95 ข้อ) ประกอบด้วยปัจจัยด้านต่าง ๆ ดังนี้

- นิัยในการเรียน จำนวน 12 ข้อ
- เจตคติต่อการเรียน จำนวน 9 ข้อ
- แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ จำนวน 14 ข้อ
- เชวณปัญญทางอารมณ์ จำนวน 20 ข้อ
- สัมพันธภาพระหว่างนักศึกษากับเพื่อน จำนวน 15 ข้อ
- การรับรู้พฤติกรรมการสอนของอาจารย์ จำนวน 15 ข้อ

สำหรับค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามที่วิเคราะห์โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟา (α - Coefficient) ของครอนบัค (Cronbach) ได้ค่าความเชื่อมั่นในแต่ละด้านเท่ากับ 0.89 0.73 0.92 0.91 0.86 และ 0.90 ตามลำดับ

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยนำแบบสอบถามไปขอความร่วมมือกับคณาจารย์คณะศึกษาศาสตร์ สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตอ่างทอง เพื่อขอเก็บรวบรวมข้อมูลกับนักศึกษา ผู้วิจัยเก็บ

แบบสอบถามคืนด้วยตนเอง นำแบบสอบถามที่ได้รับกลับคืนทั้งหมด มาตรวจสอบความสมบูรณ์ได้แบบสอบถามสมบูรณ์เพื่อนำมาวิเคราะห์ข้อมูล จำนวน 204 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 100

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูลโดยการคำนวณหาค่าสถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม ความคลาดเคลื่อนมาตรฐานการวัดของตัวแปร วิเคราะห์หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์อย่างง่าย และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ

ผลการวิจัย

1. ค่าสถิติพื้นฐานได้แก่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม ความคลาดเคลื่อนมาตรฐานการวัดของตัวแปร แสดงดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม และความคลาดเคลื่อนมาตรฐานการวัดของตัวแปร

ตัวแปร	N	$\bar{X}$	S.D.	r_{tt}	SE
นิสัยในการเรียน	204	2.74	0.36	0.82	0.15
เจตคติต่อการเรียน	204	3.01	0.35	0.79	0.16
แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	204	3.03	0.37	0.87	0.13
เชาวน์ปัญญาทางอารมณ์	204	2.96	0.35	0.79	0.16
สัมพันธภาพระหว่างนักศึกษา กับเพื่อน	204	2.88	0.36	0.82	0.15
การรับรู้พฤติกรรมการสอนของอาจารย์	204	2.92	0.38	0.88	0.13

จากตารางที่ 1 พบว่า ปัจจัยที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.03 รองลงมาคือ เจตคติต่อการเรียน เชาวน์ปัญญาทางอารมณ์ การรับรู้พฤติกรรม การสอนของอาจารย์ สัมพันธภาพระหว่างนักศึกษา กับเพื่อน และนิสัยในการเรียน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.01 2.96 2.92 2.88 และ 2.74 ตามลำดับ ซึ่งมีค่าความเที่ยงของแบบสอบถามเท่ากับ 0.82 0.79 0.87 0.79 0.82 และ 0.88 ตามลำดับ และค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานในการวัดเท่ากับ 0.15 0.16 0.13 0.16 0.15 และ 0.13 ตามลำดับ

2. ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรปัจจัยบางประการกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์อย่างง่าย และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ แสดงดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรปัจจัยบางประการกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ตัวแปร	X ₁	X ₂	X ₃	X ₄	X ₅	X ₆	Y
X ₁	1.00	0.55**	0.53**	0.50**	0.55**	0.53**	0.17*
X ₂		1.00	0.73**	0.70**	0.68**	0.69**	0.17*
X ₃			1.00	0.73**	0.64**	0.62**	0.18*
X ₄				1.00	0.71**	0.65**	0.10
X ₅					1.00	0.69**	0.10
X ₆						1.00	0.14*
Y							1.00
R = 0.22 R ² = 0.05 F = 1.73 SE _{est} = 0.37							

* นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

** นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตารางที่ 2 พบว่า ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของตัวแปรนิสัยในการเรียน (x₁) เจตคติต่อการเรียน (x₂) แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน (x₃) การรับรู้พฤติกรรมการสอนของอาจารย์ (x₆) มีค่าอยู่ระหว่าง 0.14 – 0.18 มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ยกเว้น เชวณปัญญทางอารมณ์ (x₄) และสัมพันธ์ระหว่างนักศึกษา กับเพื่อน (x₅) มีค่าเป็น 0.10 มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรปัจจัยบางประการ พบว่า นิสัยในการเรียน (x₁) เจตคติต่อการเรียน (x₂) แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน (x₃) เชวณปัญญทางอารมณ์ (x₄) สัมพันธ์ระหว่างนักศึกษา กับเพื่อน (x₅) การรับรู้พฤติกรรมการสอนของอาจารย์ (x₆) มีสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์กันทางบวก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่าง 0.50 – 0.73

ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณระหว่างปัจจัยบางประการกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน มีค่าเท่ากับ 0.22 แสดงให้เห็นว่า ปัจจัยนิสัยในการเรียน (x₁) เจตคติต่อการเรียน (x₂) แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน (x₃) เชวณปัญญทางอารมณ์ (x₄) สัมพันธ์ระหว่างนักศึกษา กับเพื่อน (x₅) การรับรู้พฤติกรรมการสอนของอาจารย์ (x₆) มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนน้อย

3. น้ำหนักความสำคัญของปัจจัยบางประการที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยการวิเคราะห์หาค่าน้ำหนักความสำคัญในรูปคะแนนดิบ (b) แสดงดังตารางที่ 3

ตารางที่ 3 แสดงค่าน้ำหนักความสำคัญของปัจจัยบางประการที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ตัวแปร	b	β	t	p
นิสัยในการเรียน (X_1)	0.11	0.10	1.17	0.24
เจตคติต่อการเรียน (X_2)	0.11	0.10	0.86	0.39
แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (X_3)	0.15	0.15	1.27	0.21
เขาวนปัญญาทางอารมณ์ (X_4)	-0.12	-0.12	0.98	0.33
สัมพันธภาพระหว่างนักศึกษากับเพื่อน (X_5)	-0.07	-0.07	0.62	0.53
การรับรู้พฤติกรรมการสอนของอาจารย์ (X_6)	0.05	0.05	0.48	0.63

จากตารางที่ 3 พบว่า ค่าน้ำหนักความสำคัญของปัจจัยบางประการคือ นิสัยในการเรียน (X_1) เจตคติต่อการเรียน (X_2) แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน (X_3) เขาวนปัญญาทางอารมณ์ (X_4) สัมพันธภาพระหว่างนักศึกษากับเพื่อน (X_5) การรับรู้พฤติกรรมการสอนของอาจารย์ (X_6) ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับปริญญาตรี สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตอ่างทอง อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ โดยมีค่าสัมประสิทธิ์ของตัวแปรในรูปคะแนนมาตรฐาน (β) เท่ากับ 0.10 0.10 0.15 -0.12 -0.07 และ 0.05 ตามลำดับ และในรูปคะแนนดิบ (b) เท่ากับ 0.11 0.11 0.15 -0.12 -0.07 และ 0.05 ตามลำดับ

อภิปรายผลการวิจัย

1. สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณระหว่างปัจจัยบางประการ ได้แก่ นิสัยในการเรียน เจตคติต่อการเรียน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน เขาวนปัญญาทางอารมณ์ สัมพันธภาพระหว่างนักศึกษากับเพื่อน การรับรู้พฤติกรรมการสอนของอาจารย์ กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน มีค่าเท่ากับ 0.22 อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะเกิดปัญหา Collinearity ภายในตัวแปรอิสระมีความสัมพันธ์กันสูง จึงทำให้ผลการวิจัยไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ที่ว่า ปัจจัยบางประการมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของอัญญาณี ทิวทอง (2543) ที่ได้ศึกษาตัวแปรคัดสรรทางจิตวิทยาที่สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่

3 ในเขตการศึกษา 11 พบว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

2. คำนวณน้ำหนักความสำคัญของปัจจัยบางประการ ได้แก่ ปัจจัยนิสัยในการเรียน เจตคติต่อการเรียน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน เชวณปัญญาทางอารมณ์ สัมพันธภาพระหว่างนักศึกษา กับเพื่อน การรับรู้พฤติกรรมการสอนของอาจารย์ พบว่าทุกค่าส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ที่ว่า มีปัจจัยบางประการอย่างน้อยหนึ่งปัจจัยที่ส่งผลกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า นักศึกษาที่มาเรียนทางด้านพลศึกษามุ่งหวังความเป็นเลิศทางด้านทักษะปฏิบัติทางด้านการกีฬา มากกว่าความมุ่งหวังทางด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และสอดคล้องกับงานวิจัยของปรีชา สุทธิเนียม (2549) ที่ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยบางประการกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาการศึกษานอกโรงเรียน ศูนย์การศึกษานอกโรงเรียน กรุงเทพมหานคร 1 พบว่า น้ำหนักความสำคัญของปัจจัยด้านเจตคติที่มีต่อการเรียน ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

องค์ความรู้จากการวิจัย

ภาพที่ 1 องค์ความรู้จากการวิจัย

จากภาพที่ 1 องค์ความรู้จากการวิจัย เรื่องการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยบางประการกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาวิชาพลศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตอ่างทอง สรุปได้ว่า ปัจจัยบางประการ ได้แก่ ปัจจัยด้านนิสัยในการเรียน เจตคติต่อการเรียน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เชวณปัญญาทางอารมณ์ ความสัมพันธ์ระหว่างนักศึกษา กับเพื่อน และการรับรู้พฤติกรรมการสอนของอาจารย์ มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนน้อย โดยนักศึกษาส่วนใหญ่มีค่าเฉลี่ยด้านแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงสุด และนิสัยในการเรียนน้อยที่สุด ซึ่งอาจอธิบายได้ว่า จากการ

จัดการเรียนการสอนของคณะศึกษาศาสตร์ สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตอ่างทอง ที่มุ่งผลิตบัณฑิตทางพลศึกษาให้มีความสามารถด้านความเป็นครูและผู้นำทางพลศึกษาเป็นไปตามวัตถุประสงค์ของหลักสูตร จึงเปิดโอกาสให้นักศึกษาได้มีส่วนร่วมในการนำความรู้ และทักษะไปใช้ปฏิบัติงานให้เกิดประโยชน์ต่อชุมชนและสังคม ส่งผลให้นักศึกษามีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มุ่งมั่นสู่ความเป็นเลิศทางกีฬา ประกอบกับมีรายวิชาทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติ ซึ่งต้องมีการออกฝึกปฏิบัติตามแหล่งฝึกต่างๆ ทั้งในจังหวัดอ่างทองและจังหวัดใกล้เคียง ซึ่งอาจส่งผลให้นักศึกษาเกิดความเหนื่อยล้า ไม่สนใจในเนื้อหาวิชาที่เรียน ไม่ตั้งใจเรียน ไม่มีการทบทวนบทเรียน ดังนั้นทางหลักสูตรและคณะศึกษาศาสตร์ สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตอ่างทอง ควรหาแนวทางในการพัฒนาปรับปรุงการเรียนการสอนให้เหมาะสมกับนักศึกษาพลศึกษา อาจจะเป็นต้องคำนึงถึงความสมดุลระหว่างการเรียนทั้งภาคทฤษฎีภาคปฏิบัติ การทำกิจกรรมนอกหลักสูตร ส่งเสริมการทำงานอย่างร่วมมือกัน การมีสัมพันธภาพระหว่างบุคคล รวมถึงการปรับบทบาทและพฤติกรรมของอาจารย์ผู้สอนที่เอื้ออำนวยต่อการเรียนรู้ เสริมสร้างเจตคติที่ดีต่อการเรียน วางแผน ส่งเสริมและสนับสนุนให้ผู้เรียนพัฒนาการเรียนรู้ของตนให้เกิดประสิทธิภาพยิ่งขึ้นเพื่อให้นักศึกษาประสบความสำเร็จในการเรียน

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำไปใช้

ผลที่ได้จากการศึกษาครั้งนี้พบว่า ปัจจัยด้านนิสัยการเรียน เจตคติต่อการเรียน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ไม่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ดังนั้น ผู้บริหาร ครูอาจารย์ และผู้ปกครอง ซึ่งเป็นผู้ใกล้ชิดนักศึกษา ควรต้องมุ่งส่งเสริม สนใจ ปลูกฝัง ดูแลและเอาใจใส่ คอยชี้แนะและให้คำแนะนำด้วยวิธีการต่าง ๆ เพื่อให้นักศึกษามีนิสัยการเรียน เจตคติต่อการเรียน และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ที่สูงขึ้น เพื่อประโยชน์และผลักดันให้นักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดีขึ้นอันจะช่วยลดปัญหาการสูญเปล่าทางการศึกษาต่อไป

ข้อเสนอแนะในการศึกษาครั้งต่อไป

ควรมีการศึกษารูปแบบการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับนักศึกษาพลศึกษา หรือตัวแปรอื่น ๆ ที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาพลศึกษา เช่น ด้านความมีวินัย ด้านความอดทน ด้านความรับผิดชอบ ด้านลักษณะมุ่งอนาคต เป็นต้น

เอกสารอ้างอิง

- ชนินฐา บุญรักดี. (2552). การศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของนักศึกษา ระดับปริญญาตรี คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรมและเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี (วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาครุศาสตร์เทคโนโลยี). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี.
- ดวงกมล บุญธิมา. (2549). การศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักศึกษาปริญญาโท สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ (รายงานผลการวิจัย). กรุงเทพฯ: สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ.
- บังอร มากดี. (2548). องค์ประกอบที่สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาระบบการจัดการฐานข้อมูลของนักศึกษาโปรแกรมวิชาวิทยาการคอมพิวเตอร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี (รายงานผลการวิจัย). อุบลราชธานี: มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี.
- ปราณี เพ็ชรศิริ. (2549). การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยบางประการกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง โรงเรียนกรุงเทพการบัญชีวิทยาลัย (สารนิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาธุรกิจศึกษา). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ปรีชา สุทธินิยม. (2549). การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยบางประการกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาการศึกษานอกโรงเรียนศูนย์การศึกษานอกโรงเรียนกรุงเทพมหานคร 1 (ปริญญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการวิจัยและสถิติการศึกษา). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สำรวัน ชินจันทิก. (2547). การศึกษาปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยขอนแก่น (วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชาการวัดและประเมินผลการศึกษา). ขอนแก่น: มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- สุคนธา โหศิริ. (2549). ความสัมพันธ์ระหว่างความเครียด แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ พฤติกรรม การส่งเสริมสุขภาพกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาในระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ในพระบรมราชูปถัมภ์ (วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชาการวิจัยการศึกษา). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- สุมาลี สุวรรณภักดี. (2541). ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการปรับตัวของนักศึกษาพยาบาล วิทยาลัยพยาบาลในเขตภาคใต้ สังกัดกระทรวงสาธารณสุข (ปริญญานิพนธ์

การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการอุดมศึกษา). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

อัญญาณี ทิวทอง. (2543). *ตัวแปรคัดสรรทางจิตวิทยาที่สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในเขตการศึกษา 11 (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาทางการศึกษา)* กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

Bloom, B. S. (1976). *Handbook on Formative and Summative Evaluation of Student Learning*. New York: McGraw-Hill-Book Co.